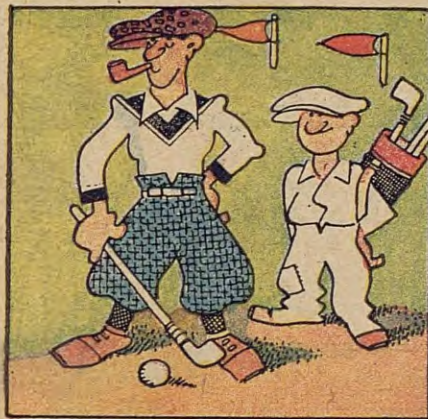

VEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Sorpreses de l'esport

Jugant al golf el temps passa
l'avorrit Mister Kalshassa.

Amb calma pren posició
i dona el cop amb braó.

La pilota lluny se'n va
i no es veu on va a parar.

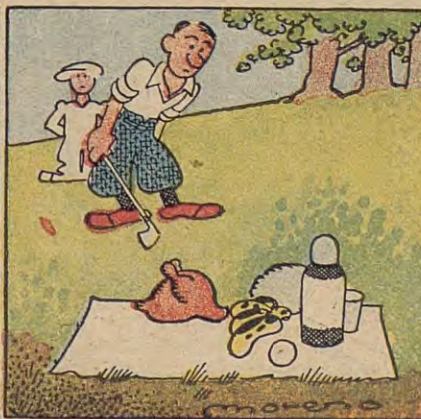
Cau al plat d'uns que brenaven
en un moment que badaven.

Ara ella l'ha mossegat
i dues dents s'ha trencat.

Creu que és de mal gust la broma
i irada persegueix l'home.

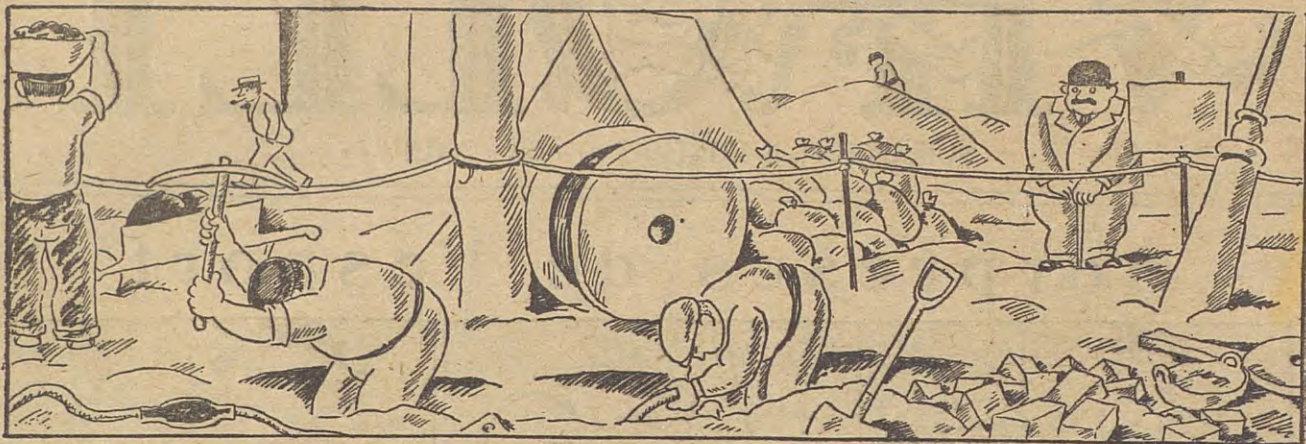

L'anglès creu veure visions
davant tantes provisions.

I amb molt gust ell i el xicot
de pressa s'ho han menjat tot.

La obsessió del senyor Sistacs

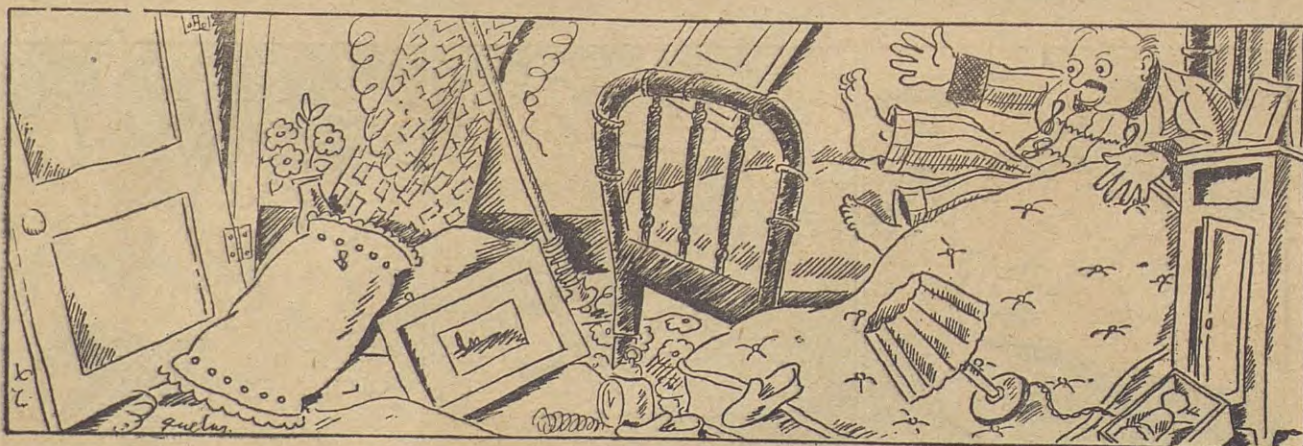
El senyor Sistacs vivia obsessionat per les obres que feien al seu carrer.

Se n'anava al llit amb el cap ple de canyeries, adoquins i fanals.

Arribà a tal punt la seva obsessió, prava les seves energies en esbotzar carrers, canviar fanals i posar canyeries.

L'aspecte que oferia la seva cambra, al matí següent, era realment lamentable.

Fortuna americana

En Tòfol de cà la Bòrnia
vol anar a Califòrnia.

—El diner—li han explicat—
va allà pel carrer llençat.

I només t'has d'ajupir
si acàs el vols recollir.

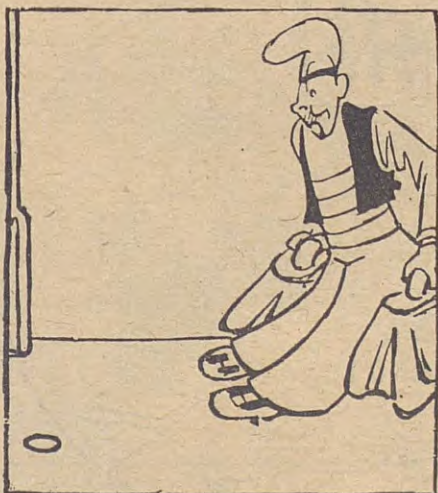
S'embarca tot satisfet
a la fragata «Pepet».

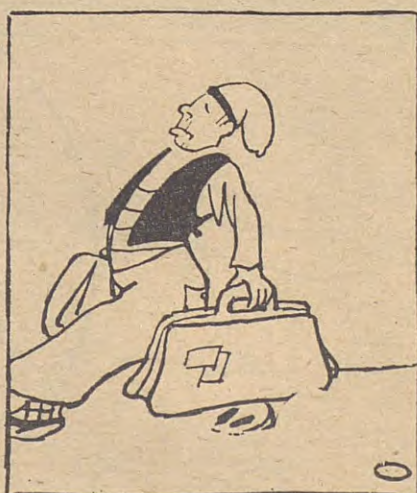
A San Francisco ha arribat
amb tota felicitat.

—Quines cases! Quins carrers!
Prou que es veu que hi ha diners!

¿Què és allò que lluu? ¿No s'erra?
Sí, sí! Hi ha un dòlar a terra!

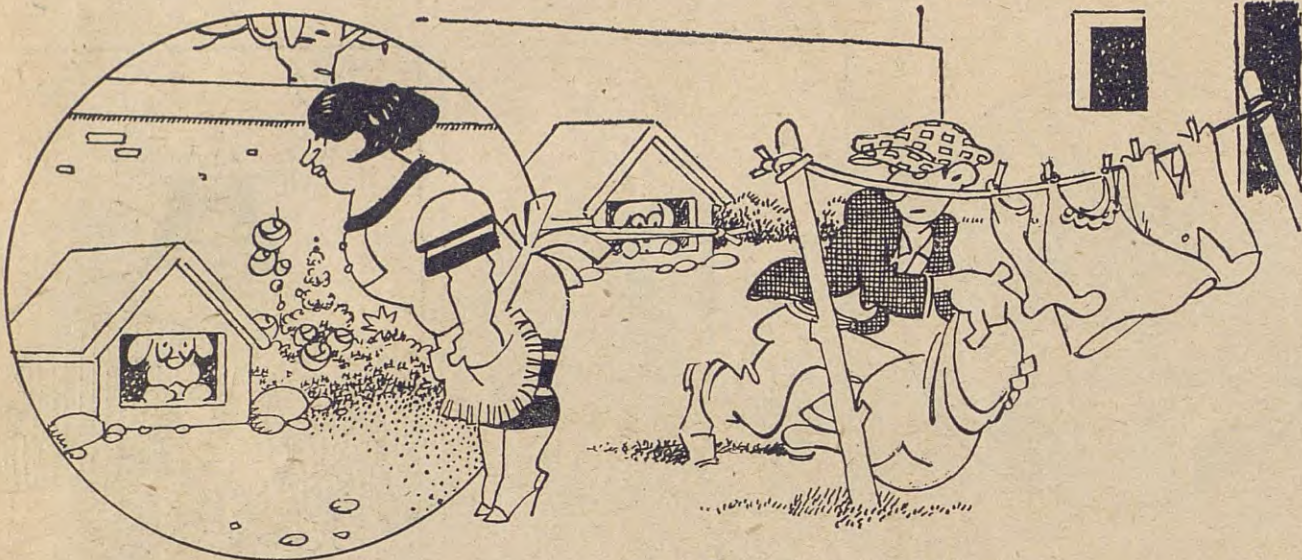

—Per un no em vull doblegar.
Ja en trobaré més demà.

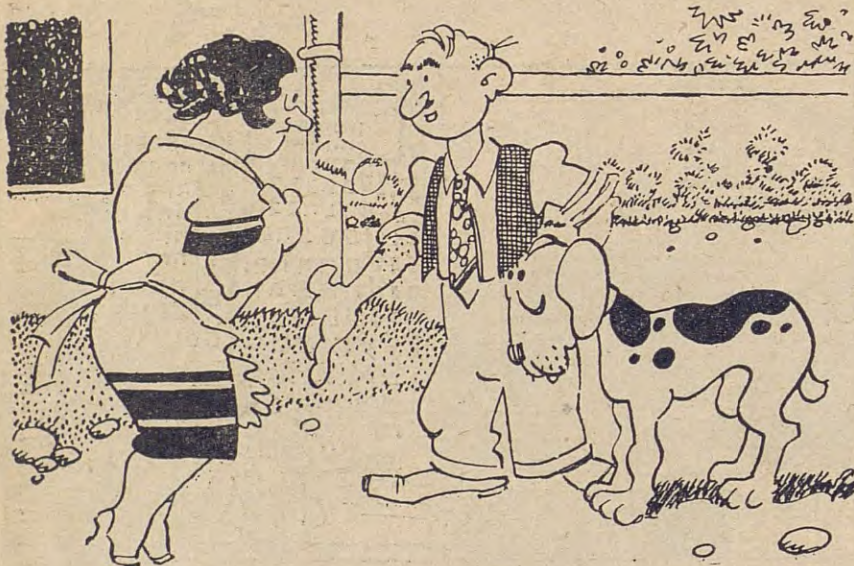
Però el més trist del cas és
que no en va trobar cap més!

El gos sorpresa

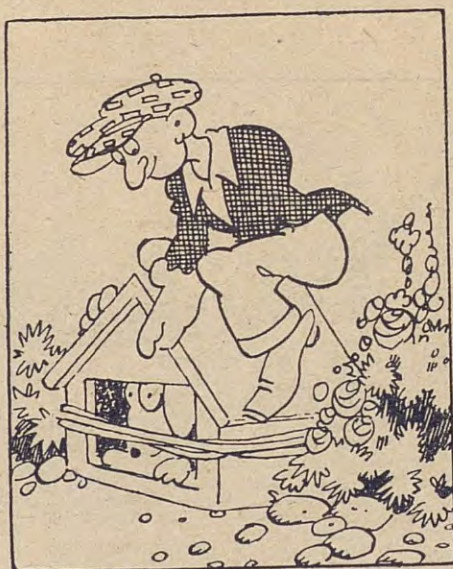

La Marieta té un ca
que serveix per vigilar.

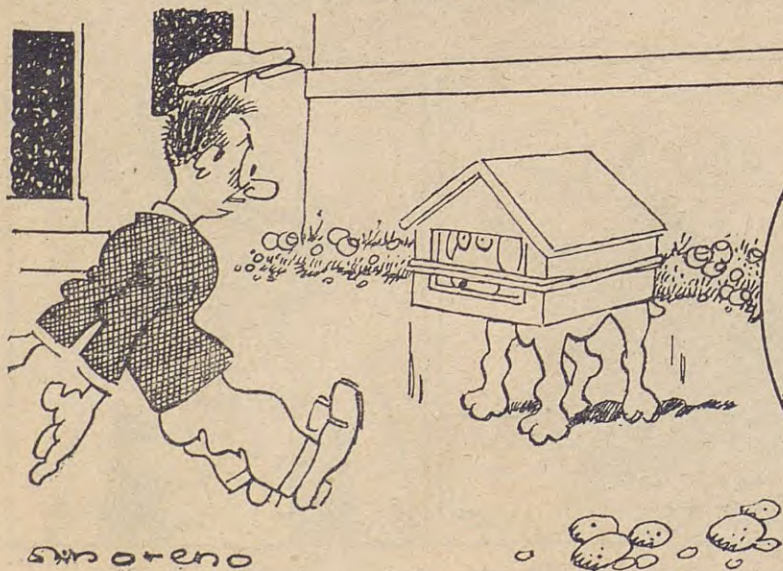
Amb un cordill l'ha tancat
un lladregot afamat.

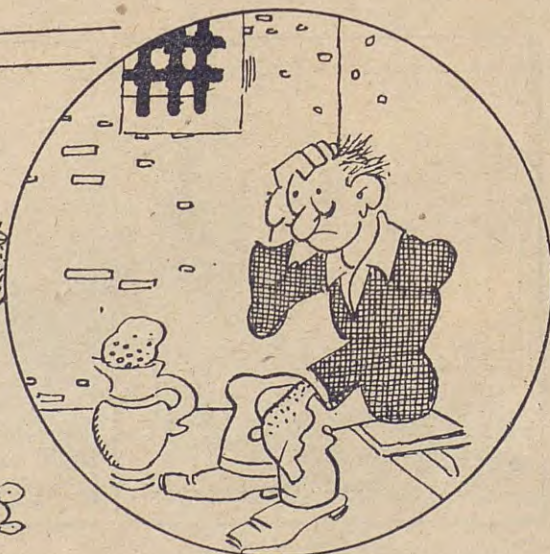
Un molt amable veí
li ofereix un gros mastí.

El lladre una altra vegada
vol repetir la jugada.

Però té un surt espantós
en veure que creix el gos.

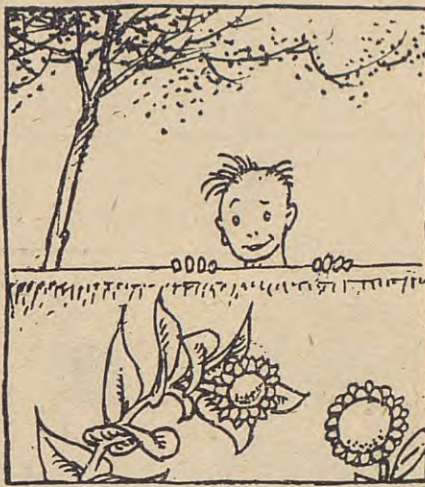

I encara és a la presó
rumiant la solució.

Les Històries de l'oncle Joan

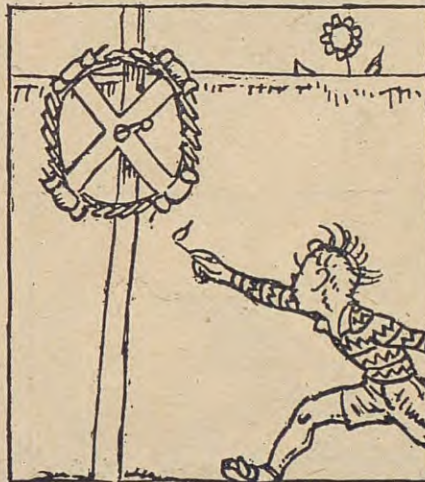
El meu amic Pelegrí era molt aficionat a la floricultura. En el seu jardí tenia exemplars raríssims.

No acabava d'ésser feliç per culpa d'un noi et veí, molt entremaliat, que sempre estava a l'aguait a veure quina n'hi podria fer.

Pels volts de Sant Joan, el meu amic Pelegrí estava intrigadíssim amb una nova planta enredadora; li havien donat la llavor i encara no sabia com feia les flors.

El veïnet, per la seva banda, havia trencat la guardiola, i semblava—gràcies a Déu!—molt entretingut amb els coets, rodes i piules que havia comprat.

Una nit, el meu amic va creure sentir remors en el jardí. Es va aixecar d'una revolada, inquiet per la seva nova planta.

Però, no... No havia passat res! Allà s'estava entortolligada, com de costum, a la canya que li feia d'aguant. Sinó que... ¿seria possible?

Una grossa poncella cilíndrica, de color vermellós, s'hi havia esbadellat al capdamunt... A veure, acostem-hi el llum... Zzzzzittt Bum, bum!!!

Disputa horària

I
A Egipte en l'antiguitat
feia de rellotge el gall,
cantant amb veu de cristall
l'hora amb gran fidelitat.

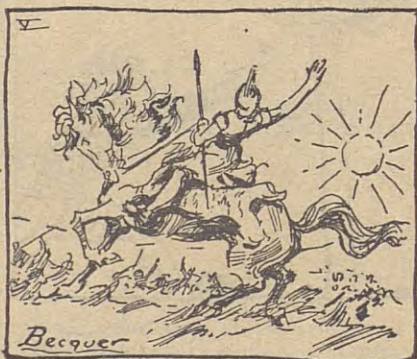
II
Fins que un savi va sortir
que al Faraó li digué:
—Un rellotge jo faré
que millò us sabrà servir.

III
D'un vell temple a la paret
les hores assenyalà,
un ferro dret hi clavà
i el rellotge restà fet.

IV
Amb el sol, l'ombra del pal
les hores assenyalava
i ni una no n'errava
amb precisió sens rival.

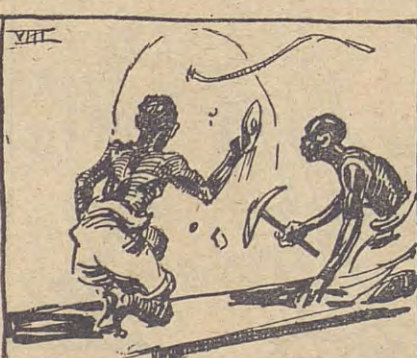
V
En aquell temps justament
Josué en terrible combat
féu el sol restà aturat
dues hores a Ponent.

VI
I l'endemà, és natural,
el Faraó s'adonava
que el rellotge retrassava
dues hores pel cap alt!

VII
I enuajat va fer venir
aquell savi constructor.
—Ja pots desmuntar això
que de res no em pot servir.

VIII
El savi, tot eixelat
i sense comprendre res,
per calmà el Faraó ofès
el rellotge ha desmuntat.

IX
Però cerca sa revenja
degollant el seu rival
(el gall, l'horari animal)
i ara amb sanfaina se'l menja.

Sopar de franc

EL marquès de Mailabilla trucà a casa del seu amic el baró de Nizink.

Aquest anà a obrir en persona i en païama.

—Dispensa que em trobis així—digué al seu aristocràtic amic—. Acabo de despatxar tots els criats, perquè sempre m'estaven demanant diners. Però, passa, passa; ¿què dius de bo?

—Home, tinc por que em despatxis com als criats, perquè si t'he de parlar amb franquesa... jo també vinc a demanar-te diners.

—Ja saps que sempre estic disposat a fer un favor a un amic, però justament ahir vaig pagar una quantitat molt important i m'he quedat sense res. Me d'anar al Banc, saps?

—Anem-hi tots dos.

—Es tancat, home. És dissabte i és la una menys cinc!

—Però és que no vinc a què em deixis diners, saps?, vinc a què em tornis els vint duros que et vaig deixar.

—Home, si només fa...

—Cinc mesos. Te'ls he demanat tres vegades, ja.

—¿I quantes vegades te'ls vaig haver de demanar jo, abans no me'ls deixessis?

—Bé, ¿que me'ls tornes o no?

—Escolta, ¿per què els vols?

—Es per un compromís, home. Me de convidar a sopar el comte de Moltapàfia, un noble italià que m'ha promès ajudar-me a aconseguir una plaça a l'Ambaixada...

—¿Et fa res que jo també hi vingui?

—Home, no, però ja comprendràs que amb els diners justos...

—Res de diners. Soparem tots tres al «Continental» i jo m'encarrego del compte. Així quedarem liquidats.

—D'acord. ¿On ens trobarem?

—Al «Núria» a l'hora del cocktail. Aquest que el pagui el comte.

Ja tenim en Nizink, en Mailabilla i en Moltapàfia asseguts a una tauleta en un recó del «Continental», discretament il·luminat. El baró s'ha encarregat de confeccionar el menú que resulta deliciós. Però una cosa crida l'atenció dels altres comensals i és que en tots els plats hi entren bolets de diverses categories. Sopa amb xampinyons, carn amb muixarnons, truita amb reigs, pollastre amb rovellons... fins per postres hi ha uns bolets blancs confitats, especialitat anglesa que els tres aristòcrates se'n llepen els dits. Però a penes s'ha acabat la darrera copeta de chartreuse i quan els havans ja són a mig fumar, el baró de Nizink dona mostres d'inquietud. El seu company, en Mailabilla, veient-ho, pensa que és que no encerta la manera de sortir-se del pas, i es posa groc.

El comte de Moltapàfia se n'adona i els pregunta sol·licit:

—I doncs, ¿què els passa?

—No sé—diu el baró—, em trobo un xic malament.

—Jo també—fa en Mailabilla, com-

prenent, per l'ullet que li fa el company, que ha de seguir la veta.

—Ai, ai, ai!—cria en Nizink, com si tingués un recargolament de budells.

—Ui, ui, ui!—xiscla en Mailabilla imitant-lo.

El *maitre d'hotel* ho sent i corre cap a la taula.

—¿Què tenen, senyors? ¿Es troben malament?

—Sí, sí!—fa en Nizink—. Són els bolets, els bolets que hem menjat!

—Impossible, senyor; els nostres bolets són garantits!

—No ho deuen ésser prou!—cria en Mailabilla.

—Us denunciarem per emmetzinadors!

—Callin, per favor, senyors!

—Anem de seguida a la Delegació!

Què més volia el *maitre* que treure's de sobre.

—Sí, surtín, surtín, que l'aire els provarà.

—Porteu el compte!

—Ja en parlarem un altre dia, senyor. Vagi a una farmàcia de pressa, ara.

Sortiren i a penes havien travessat la Rambla, un cambrer els correu al darrera i donà un bitllet de cent duros a en Nizink, dient:

—Tingui, senyor. S'ha descuidat

això—. I al mateix temps féu un gest amb el dit sobre els llavis, volent dir que no digués res a ningú sobre allò dels bolets.

El que no es sap avenir de res és el pobre comte de Moltapàfia que, havent menjat els mateixos bolets, no ha tingut mal de ventre.

CELEBRITAT

Anava amb la seva dona un tenor molt afamat viatjant en automòbil per veure algunes ciutats. Com que anaven molt de pressa un guàrdia els va fer senyal, però el tenor, sense veure-ho, anà corrent endavant. El guàrdia corre al telèfon i un seu company avisà que deturés l'automòbil quan li passés pel davant. Diu la muller de l'artista quan veu el guàrdia avançar portant llapis i llibreta per a poder-los multar: —Frena noi, que ara ve un guàrdia que crec que et vol demanar que li firmis un autògraf, ves si el pots accontentar.

P. E. P.

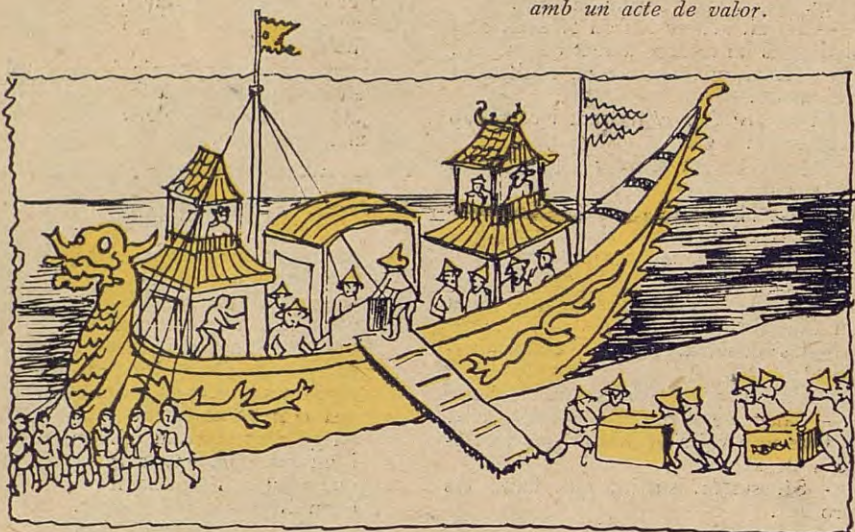

—Quin escàndol! ¿On són els policies?
—Són a sota.

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Se salven ells i el tresor
amb un acte de valor.*

Com la victòria ha estat gran
el botí és molt important.

Una barca han carregat
de sedes i or treballat.

La barca va riu avall
sirgada amb força treball.

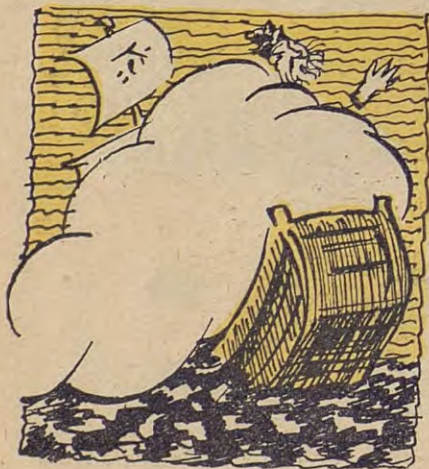
En aquell riu els pirates
hi abunden més que les rates.

El cruel cap Tot-How-Ull
surt de darrera un escull.

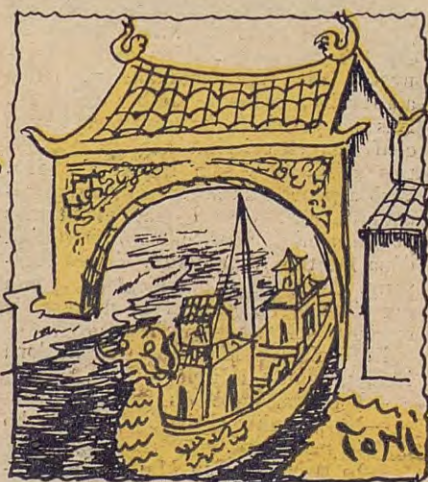
En Balaga els ha llençat
els cartutxos que han sobrat.

La pirata embarcació
fa una terrible explosió.

Recullen amb un cabaç
el fragment més gros el nas.

A Canton han arribat
amb tota solemnitat.